

# Collateral damage

**D**e titel van deze column heb ik ook gebruikt vorig jaar tijdens de Tour, net als bepaalde delen van deze column, zoals de opsomming van de uitvallers. Dat is het leuke aan dit vak: vroeg of laat kom je op een punt dat je jezelf gewoon kunt copy-pasten. En nog leuker: u lezer, u merkt het niet eens meer.

Ik wil het over een weerkerend fenomeen hebben: valpartijen. Inderdaad, gisteren zijn ze voor één keer niet gevallen. Al ging Alberto Contador nog voor de start onderuit, wat ook een kunst is, en waren de laatste kilometers van de etappe een smeekbede om de allergrootste ellende. Er gebeurde niks, maar met aankomsten als gisteren ontstaat de indruk dat Tour-eigenaar ASO die heroïek van de gebroken werveltjes, geknapte sleutelbenen en geschaafde billen prachtig vindt. Om de zoveel kilometer een flinke val en iets meer obstakels in de eindfase houdt de kijkers aan de tv, want anders is aan koers zonder doping toch geen lol te beleven.

Het gaat van kwaad naar erger met dat (uit)vallen. In 2002 verdwenen tot aan de eerste rustdag (na negen ritten) vijf renners uit het peloton. Tot 2010 waren er jaren met uitschieters, maar het gemiddelde bleef rond zes à zeven uitvallers. Vanaf 2011 steeg dat spectaculair met respectievelijk 16, 17, 13 en 14 renners die na negen ritten uit de race moesten stappen. Voorlopig zitten we aan 12, met nog twee ritten te gaan. Er zitten er nog een paar in het peloton die al lang thuis hadden moeten zitten. Meestal Crocodile Dundees op twee wielen, al was Greg Henderson gisteren eindelijk zo slim om het voor bekeken te houden.

Wat opvalt, is de kwaliteit van de uitvallers. Vorig jaar verloren we Chris Froome en Mark Cavendish al bij de eerste etappes en in etappe tien viel ook nog eens Alberto Contador uit. Dit jaar houden de favorieten voor de eindzege zich recht, of ze vallen zonder erg zoals Vincenzo Nibali eergisteren, maar zijn we wel al twee gele truien kwijt.

Mij is eerder deze week een gesprek bijgebleven met Maarten Ducrot van de NOS.

Dat is de José De Cauwer van de Nederlanders, zonder het Waaslands accent en met recentere ervaringsdeskundigheid in het peloton, wat overigens geen diskwalificatie is van onze Heilige Tweevuldigheid José en Michel. Elk land zijn stijl. De Nederlanders doen het met Herbert Dijkstra, een oud-schaatser/wielrenner en olympiër in beide sporten, én met Maarten Ducrot, prof in de jaren 80 en 90.

Die laatste sprak tegen dat de moordende val van afgelopen maandag, die Fabian Cancellara zijn gele trui kostte, een accident de parcours was. Volgens hem was het de kroniek van een terugkerend scenario en tegelijk de oorzaak van veel valpartijen en veel ellende. William Bonnet had zich even tevoren vreselijk moeten haasten om in de aanloop naar de eerste helling zijn kopman Thibaut Pinot voorin te brengen. In zijn oortje hadden ze hem naar voren gejaagd en hij had zich netjes van die taak gekweten. Eenmaal Pinot ter plekke hield Bonnet op met trappen. Resultaat: het peloton haalde hem in met een rotvaart. Zo ook John Degenkolb die hem ternauwernood kon ontwijken.

Toen Bonnet ook nog eens de allesbehalve slimme ingeving kreeg om achterom te kijken en derhalve iets van zijn lijn afweek, tikte hij het achterwiel aan van de inhalende Degenkolb. De val van Tony Martin was in wezen hetzelfde scenario, maar op een ander moment in de etappe. Martin had zijn werk gedaan, liet zich terugzakken, week van zijn lijn af en tikte een achterwiel aan. Idem vorig jaar voor Andrew Talansky; terugzakken, omkijken, van de lijn afwijken en crashen.

Is er een oplossing? Niet voor wat Bonnet overkwam midden in een etappe. Je kunt moeilijk verbieden dat iemand een kopman uit de wind zet of naar voren brengt. Niet voor wat Contador en Froome vorig jaar overkwamen. Dat was eigen schuld, dikke bult. Wel voor de meeste massasprints. Vermijd rotondes, stop de tijd op 3 kilometer van de eindstreep en zet een limiet op het aantal renners per ploeg dat de laatste kilometer de sprint mag ingaan. Twee volstaat: de lead-out en de sprinter. De rest: opzouten.

**Met aankomsten als gisteren ontstaat de indruk dat Tour-eigenaar ASO de heroïek van gebroken werveltjes, geknapte sleutelbenen en geschaafde billen prachtig vindt**